

TLUKOT MÉHO SRDCE

Alf Kjetil Walgermo

COU
BOO

Alf Kjetil Walgermo

TLUKOT MÉHO SRDCE

Přeložila Jana Chmura Svatošová

Copyright © Cappelen Damm AS 2011
Translation © Jana Chmura Svatošová, 2015
Cover design © Daniela Benešová, 2015

ISBN 978-80-7447-826-0

PROLOG

Bylo mi třináct a půl, když jsem se zamilovala do Davida. Jen Jenny věděla, že se mi líbí. S Jenny jsme si říkaly skoro všechno.

„David o mě nikdy stát nebude,“ povzdychla jsem si.

Seděly jsme v mém pokoji a metrem z tátova kufříku s náradím jsme si měřily prsa.

„Vypadám jak malá holka.“

Podívala jsem se dolů na metr, kterým mi Jenny obepínala nahou hrud'. Když člověk měří těsně pod prsy a pak přímo přes bradavky, dostane přesnou velikost podprsenky. Říkala to Jennyina sestra.

Ale v mém případě to bylo beznadějně. K čemu by mi byla podprsenka? Já přece skoro žádná prsa nemám. Zato Jenny měla velká jako dvě zaťaté pěsti. Její prsa jsme měřily první.

„Nesmysl,“ řekla Jenny. „Tvoje prsa jsou strašně pěkná. A navíc se ti určitě přes léto zvětší.“

Tím jsem si nebyla tak jistá. O kolik mohou prsa narůst za pár letních měsíců?

Smotala jsem metr a odložila ho na psací stůl.

„Nesmíš to nikomu říct,“ zapřísahala jsem ji tiše.

„Klídek,“ řekla Jenny. „Přece víš, že mi můžeš věřit.“

Byla to pravda. Jenny byla moje nejlepší kamarádka. Před několika měsíci jsem dostala poprvé menstruaci. Maminka se skoro rozplakala, když jsem jí to řekla. Nevěděla ale, že jako první se to dozvěděla Jenny.

„Teď jsme pokrevní sestry, jasný?“ řekla tehdy Jenny. „A tohle je naše úmluva: nikdy, nikdy se nezradíme. Ať se stane cokoliv.“

Neměla jsem v úmyslu mamince a tátovi o Davidovi povědět. Ale uklouzlo mi to jednou ráno, když jsme s tátou seděli v kuchyni a snídali.

„Do béčka začal chodit nový kluk,“ řekla jsem.

Ukoukla jsem si velký kus chleba, jako bych chtěla rozžvýkat, co jsem právě řekla. Pololetí začalo už před třemi měsíci. Musí působit divně, že se o Davidovi zmiňuju až teď.

Táta věděl, o kom mluvím. Každopádně věděl, kdo je Davidova máma. Než se sem přistěhovala, bydlela roky v Oslu. Nedávno se rozvedla.

„Pamatuju si ji z dětství,“ řekl táta. „Byla velmi mladá, když otěhotněla. Myslím, že sotva dokončila školu. Hned potom se odstěhovala do Osla.“

„Znáte se?“ zeptala jsem se.

„Ne, vlastně ne. Je o něco mladší než já,“ odpověděl táta.

„Aha,“ řekla jsem.

Snažila jsem se, aby to nevyznělo zklamaně.

„Nejmenuje se její chlapec David? Skamarádili jste se?“ zeptal se táta.

„Ne, chodí do béčka. A o přestávkách vždycky jen hraje fotbal,“ odpověděla jsem.

„Takže se s holkama moc nebaví?“

„To je přece jedno.“

Připravila jsem si svačinu, sbalila školní batoh a vydala se k silnici, kde jezdí školní autobus. Do Velikonoc zbývají dva týdny. Ještě pořád fouká studený vítr, ale sníh už začal na zahradě mizet. Není to tak dávno, co jsme s Jenny u lodní garáže postavily sněhovou lucernu. Teď už všude vykukují šedo zelené trsy trávy.

U Davida nemám šanci. Už je to dlouho, co se sem někdo nový přistěhoval. Co začal v lednu ve škole, holky se kolem něj jen točí. Je

to proto, že je nový? Že je vysoký a má tmavé vlnité vlasy? Nebo že hraje dobře fotbal?

Kluci, kteří jsou dobří ve fotbale, si nikdy s ničím nemusejí dělat hlavu. Holky to mají těžší. Osmá třída je taky něco úplně jiného než sedmá. To jsem si taky brzy všimla. Teď se všechno točí jen kolem módy a kluků. Ale hlavně okolo kluků z devítky a desítky, ne z naší třídy. Až na Eli, která je naprosto zjevně zamilovaná do Tronda.

Trochu jsem podupávala na místě, abych se zahřála. Konečně se v zatáčce objevil zelenožlutý školní autobus. Popošla jsem na zastávce kupředu, natáhla ruku a zjistila, že jsem zapomněla reflexní pásku. Řidič mě ale uviděl i tak, zablikal a zastavil.

V autobuse jsem si jako obvykle sedla vedle Jenny. O víkendu dostala nové kalhoty. Teď si třela mokrou skvrnu na stehně.

„Je to vidět, Amando?“ zeptala se. „To je typický! První den mám nový džíny a vypadám, jako bych se počurala.“

Zachichotala jsem se.

„Co se stalo?“

„Ohodilo mě nějaký debilní auto. A to jsem stála skoro až pod stříškou zastávky,“ odpověděla Jenny.

„Ta skvrna není skoro vidět,“ řekla jsem. „A určitě rychle uschne.“

Jenny přesto ještě chvíli nohavici třela. Seděla jsem a myslela na červenou skvrnu v kalhotkách, kterou jsem před pár měsíci objevila. Teď už můžu otěhotnět a tak. Já, která jsem žádného kluka ještě ani nepolíbila.

Kluci v naší třídě jsou v pohodě. Finn dostal k Vánocům černou koženou bundu se jménem heavymetalové kapely na zádech. Má černé vlasy, které si sčesává na stranu. Loni na podzim se zeptal Jenny, jestli spolu budou chodit.

„Jsi nejhezčí z áčka,“ řekl tehdy.

„A proto se k tobě tak dobře hodím?“ odpověděla Jenny.

Finn prudce zrudl a pak už na Jenny slovem nepromluvil. Začal ji nesnášet. A se mnou taky skoro nemluvil.

Perry má vlasy nakrátko ostříhané a nejvíc ho baví malovat pin-doury na tabuli. Čím větší, tím lepší. A zvlášť o přestávce před angličtinou. To vedle obrázku ještě napíše velkými tiskacími písmeny DICK.

„Ať stojí!“ dodá občas. A to je docela legrační.

A pak tu je Ole-Petter, který nikdy nic neříká. Slyšela jsem, že hraje dobře šachy. A při testech z matiky má pokaždé všechno správně.

Trond má na všechno pohotově vtípné komentáře. Často až moc vtípné. Tím se dostává do konfliktu s učiteli.

A konečně tu jsou Jonny a Tor Ivar, které mají rádi všichni. Jsou prostě bezvadní. Tor Ivar je nejlepší fotbalista ve třídě.

„A v kterém roce se rozpadlo Československo, Amando?“

Trhla jsem sebou. Holten určitě viděl, že tu sedím a myslím na něco úplně jiného než dějiny Evropy.

„Ehm... Nepamatuju si to. Určitě dřív než jsem se narodila,“ řekla jsem rozpačitě.

„Správná odpověď je 1993,“ řekl Holten. „Teď už musíš dávat lepší pozor!“

O přestávce jsme s Jenny sešly k zídce, kde jsme za pěkného počasí sedávaly a povídaly si. Zídka nás studila. Ještě nebylo úplné jaro, i když sníh už začal tát.

Dole na fotbalovém hřišti jsem zahlédla poletovat Davidovy tmavé vlasy.

„Je tak trochu sólista, co?“ podotkla jsem.

„A kdo jako?“ zeptala se Jenny.

„Přece David. Celou dobu dribluje jen sám.“

„Tobě se trochu líbí, co?“ usmála se Jenny.

„Ale ne,“ řekla jsem. „Nechci chodit s žádným sobcem.“

Hodně jiných ale chtělo. Když David zrovna nebyl na hřišti, motala se kolem něj spousta holek. Na všechny se usmíval, ale jako by nechápal, že o něj projevují zájem.

„Aspoň to není žádný playboy,“ řekla Jenny.

„To asi ne,“ připustila jsem.

Nevěděla jsem, jaký takový playboy je. Každopádně ne jako David. „Jeho rodiče jsou přece rozvedený,“ řekla Jenny. „Děti rozvedených rodičů rychlejš dospívaj.“

Školní den probíhal jako všechny ostatní. Hodiny se táhly a přestávky zase ubíhaly jako nic. Perry kreslil další pindoury na tabuli a pořádková služba – tento týden to byla Julie – je musela houbou setřít. Finn seděl až úplně vzadu, houpal se na židli a četl komiksy, které schoval do učebnice společenské nauky. Ole-Petter seděl vpředu, a protože už měl všechny úkoly z matematiky hotové, musel začít s učebnicí z devítky.

A pak tu byli Eli a Trond.

„Je do něj zamilovaná. To je na beton,“ řekla jsem, když jsme o velké přestávce seděly na zídce. V rohu školního dvora směrem k faře a stájím stáli Eli a Trond a povídali si a smáli se. Při hodině matematiky hodila Eli na Tronda alespoň patnáct kousíčků mazací gumy. A Trond jich zase pořádnou dávku hodil zpátky na ni.

„Myslíš, že je do ní zamilovanéj?“ zeptala se Jenny.

„Nevím. Ale vypadá to tak,“ odpověděla jsem.

Eli i Trond stáli s rukama v kapsách. Vypadali trochu zvláštně. Museli mít ruce v kapsách, aby na sebe nezačali sahat?

Povzdychla jsem si. Kdybych tak já byla zamilovaná jako Eli.

„Myslíš, že se mnou není něco v pořádku?“ zeptala jsem se.

„Co jako myslíš?“ chtěla vědět Jenny.

„Ještě jsem nikoho nepolíbila,“ řekla jsem. „Co když nikdy nepotkám kluka, který by se mi líbil?“

„Myslela jsem, že se ti líbí David,“ podotkla Jenny.

„Nech si to!“ řekla jsem a plácla ji do beder.

Rychle jsem se rozhlédla, jako bych udělala něco zakázaného.

„Možná trochu,“ zašeptala jsem.

„Já to věděla!“ vypískla Jenny. „Má strašně krásný rty, všimla sis?“

Večer jsme s Jenny psaly seznam kluků, se kterými bychom se chtěly líbat. Já jsem svůj seznam psala přímo do deníku. Na první místo jsem dala Davida, zato Jenny ho neměla ani mezi prvními deseti.

„Ty se nechceš líbat s Davidem?“ zeptala jsem se zděšeně.

„Ale jo! Teda ne. To přece ty...“ koktala Jenny.

Rozesmála jsem se.

„Co je s tebou? Jsi úplně rudá. Jsi snad do něj zamilovaná?“

„Určitě ne víc než ty!“

Jenny do mě strčila, až jsem spadla pozadu do postele. Pak napsala Davida na jedenácté místo.

„Tak! Ale ty máš na něj samozřejmě přednostní právo!“

Pod seznam namalovala několik našpulených pus. Z penálu jsem vyndala fix a pod svůj seznam nakreslila několik malých červených srdíček protknutých šípy.

„Můžu si tu fixku půjčit?“ zeptala se Jenny.

Podala jsem jí ji. Vzala můj deník, nalistovala volnou stránku a namalovala na ni velké rudé srdce. Vzala jsem fialovou fixku a vedle Jennyina jsem namalovala ještě jedno.

„David je tak skvělej,“ vzdychla jsem.

Vybarvila jsem nakreslené srdce fialovou barvou. Vypadalo elegantně.

„Nikdo jiný mu nesahá ani po kotníky. Ani omylem!“

„Ty jsi ale pořádně zamilovaná!“ konstatovala Jenny.

„Ale né...“ bránila jsem se.

Nebyla jsem zamilovaná. Ani nápad. Zajímal mě. To je velký rozdíl. Ale nevěděla jsem, jak s tím naložit.

Co se dělá, když má člověk zájem?

„Nečetla jsi zamilovaný romány?“ žertovala Jenny. „Nejdřív se s ním setkáš pod stromem v lese, políbíš ho a pak vyryješ do stromu *Amanda + David*.“

„Nožem?“ zeptala jsem se.

„Jasně, čím jiným?“ odpověděla Jenny. „Vlastně ne. Měla bys vyrýt jen *David*. Se srdcem okolo. *Amanda + David* vypadá trochu dětinsky.“

Nakreslila do mého deníku další velké srdce. Protnuté šípem, takže krvácelo.

„Poslyš,“ řekla najednou a podala mi fixku. „Můžeš pro mě něco udělat? Mohla bys mi na zadek nakreslit srdce a vepsat do něj *Amanda*?“

Jenny se otočila a stáhla si kalhoty i kalhotky, takže proti mně bíle zasvítily její pŕlky. Pak se na mě podívala velkýma, prosebnýma očima.

„Prosím!“

Vyděšeně jsem na ni zírala. Kreslit jí na zadek?

Jenny se rozesmála. Smála se tak, že si musela lehnout na podlahu, pořád ještě se zpola odhaleným zadkem.

„Měla by ses vidět, Amando! Bože, já snad umřu!“

„Jsi blázen!“ zalykala jsem se mezi výbuchy smíchu a hodila jsem jí na zadek polštář.

Jenny se jen chechtala.

Měla pěkný zadek. A měla pěkná prsa. Mohla by mít všechny kluky v osmičce. A určitě i mnohé z devítky a desítky.

—

O týden později sníh už skoro úplně roztál a silnice byly suché. Začaly jsme s Jenny znovu jezdit do školy na kole. Bylo prima nemuset jezdit školním autobusem.

O přestávkách jsem po Davidovi vrhala dlouhé pohledy.

„Musíš s ním promluvit,“ řekla Jenny. „K ničemu nevede kolem toho jen chodit a být zamilovaná na dálku.“

To se jí snadno řekne. Nedělalo mi potíže mluvit s Torem Ivarem, Trondem nebo ostatními kluky ve třídě.

S Davidem to ale bylo jiné.

Jakmile byl nablízku, jazyk mi v puse ochabl stejně jako Elininu psovi, když mu bylo moc horko.

Zbytek těla jsem měla naprosto ztuhlý.

„Vypadáš jako zombie,“ chichotala se Jenny, když kolem nás na školním dvoře David prošel.

Zvedla před sebe ruce, zakoulela očima a prkenně odvrátila.

„No počkej!“ zakřičela jsem a skočila na ni. „Ty sama budeš zombie!“

Jenny se jen smála. Snažila jsem se ji povalit a představovala si ji jako živoucí mrtvolu, jak obchází po okolí s napřaženými pažemi a za ní vlají dlouhé cáry látky a toaletního papíru.

„Jenny a Amanda se perou!“ volala Eli.

Vrhla se mezi nás a oběma rukama chytila Jenny v pase.

„Nech toho, Eli!“ smála se Jenny. „To tak toužíš po tělesným kontaktu? Nemohla bys radši skočit po Trondovi?“

Eli ji jen sevřela ještě pevněji.

„Ty jedna drzá...! Jen počkej!“ uculovala se.

Pak ji pustila a chumel se rozpadl.

Jenny se pořád ještě smála. Oprášila jsem si bundu. Hlavně na efekt. Když jsem vzhlédla, ztuhla jsem. David stál jen o pár metrů dál a usmíval se.

„Solidní *catfight*,“ řekl. „Kdo vyhrál?“

Odešel dřív, než některá z nás stačila odpovědět. Popadla jsem Jenny za paži a přitáhla ji k sobě.

„Vidělas?“ zeptala jsem se. „On se na mě podíval, že jo?“

Zbytek vyučování jsem nebyla schopna myslet na cokoli jiného. David se na mě podíval. Teď už ví, že existuju.

Při poslední hodině norštiny jsem se úplně ve snách ztratila. Holten předčítal z románu o Vikinzích. Přemýšlela jsem, jak se asi chovaly vikinské dívky, když byly zamilované. Byly pak celé rozdivočelé?

Nechtěla jsem poslouchat o Vikinzích. Chtěla jsem slyšet o dívkách z této doby. Rozhodla jsem se, že po škole zajdu do knihovny a půjčím si nějaký milostný román. Jenny měla jet do Osla na svatbu sestřenice. Zrovna jsem se netěšila na to, že budu celý víkend sama doma jen s maminkou a tátou.

U viaduktu v centru Jenny pokračovala domů podél obchodů s potravinami a já jsem jela na druhou stranu, kolem kulturáku a dál k bance.

Knihovna byla v druhém patře bankovního domu. Jednou se mě táta zeptal, jestli mám radši peníze nebo knihy. Knihy, odpověděla jsem tehdy. Táta nemíval pokaždé dostatek peněz. A ani já ne. Ale v knihovně se knihy daly naštěstí vypůjčit zdarma.

Knihovnice byla příjemná dáma kolem padesátky. Nepamatovala jsem si její jméno, ale už jsem si u ní mnohokrát předtím knihy půjčovala.

„Ahoj, to jsi ty?“ řekla knihovnice. „To je milé. Můžu ti nějak pomoci?“

„Ráda bych si půjčila milostný román,“ odpověděla jsem. „Nějaký pořádný. Kde je dívka hodně zamilovaná. A kluk je opravdu úžasný.“

Sklopila jsem oči. Bylo trochu trapné ptát se takovým způsobem.

„Aha,“ řekla knihovnice a usmála se. „Myslím, že vím o jedné knize, která by se ti mohla hodit.“

Vešla dovnitř a chvíli hledala mezi regály. Pak se vrátila s přiměřeně tlustou knihou.

„Můžeš se na ni zatím trochu podívat,“ řekla.

„Děkuju,“ odpověděla jsem.

Posadila jsem se u čtecího stolku a začala hltat první stránky. Bylo to důležité. Nemohla jsem už odkládat ani o vteřinu déle, abych se dozvěděla něco o životě. O životě a o všem, co mě čeká.

„Ahoj.“

Vzhlédla jsem. Byl to David!

Zaklapla jsem knihu, jako bych byla přistižena při činu.

„Co tu děláš?“ zeptala jsem se.

Zarazila jsem se nad zvukem vlastního hlasu. Zněl tak ostře.

„Chci říct... ty taky chodíš do knihovny? Myslela jsem si, že jen hraješ fotbal,“ řekla jsem už mírnějším tónem.

David neodpověděl. Snažil se přečíst text na obálce knihy, kterou jsem držela v rukou.

„Aha, tahle! Ta je pěkná!“ řekl.

„Jsem teprve na začátku,“ řekla jsem.

Cítila jsem, jak mi hoří tváře.

„Můžeš se těšit na konec,“ řekl David a usmál se.

Pak zmizel mezi regály. Za chvíli se vrátil s knihou o fotbale a druhou s obrázkem tygra a medvěda na obálce.

„Dětská knížka?“ zeptala jsem se překvapeně.

David se opět usmál.

„Čtu i knihy pro dospělé. Ale zrovna tahle je tak skvělá!“

Sbalila jsem si věci a David si zatím u knihovnice knihy vypůjčil. Sešli jsme ze schodů na prostranství před knihovnou. Bylo to velké vyasfaltované parkoviště. Knihovna musela mít parkovací místa snad pro polovinu města. Ale většina z těch, co tu parkovali, měli spíš namířeno do banky nebo na radnici.

Tam jsem tedy stála s Davidem. Srdce mi bušilo. Nevěděla jsem, co říct.

„Taky jezdíš na kole?“ zeptal se.

„Jezdím pořád,“ odpověděla jsem. „Dokud není sníh.“

Já i David jsme zaparkovali kola před policejní stanicí vedle banky. Doufala jsem, že nás maminka oknem neuvidí. Sama to před několika měsíci řekla: jako policista na malém městě má člověk přehled skoro o všem, co se děje. Jiné to bylo, když pracovala na policejní stanici ve velkoměstě.

Vedli jsme kola po parkovišti a pak jsme nasedli. David měl horské kolo s jednadvaceti rychlostmi a kotoučovými brzdami. Byl to dost drahý model. Kvalitní značka.

„Máš nové kolo?“ zeptala jsem se.

„Dostal jsem ho před měsícem k narozeninám,“ odpověděl David. „Máma ale řekla, že letos už nedostanu nic k Vánocům...“

Usmála jsem se. Také bych si přála takové kolo. Nesmím zapomenout tátovi vysvětlit, jaký je to model.

„Do velikonočních prázdnin zbývá už jen týden,“ řekla jsem.

„To jo,“ přitakal David.

„Pojedeš někam?“

„Jen do Panamy.“

Rozesmál se.

„Do Panamy?“ podivila jsem se.

David zamával knihou, kterou si půjčil.

„Jinak budu doma.“

Pohlédl k radnici, jako by ho něco napadlo. Pak se ke mně otočil a napřáhl ruku.

„Ještě jsme se ani pořádně nepředstavili,“ řekl. „Já jsem David.“

Podala jsem mu ruku. Cítila jsem, jak se mi potí dlaně.

„Amanda,“ představila jsem se.

„Dneska jsem tě viděl o přestávce,“ řekl David. „Z hecu jste se praly s tou vysokou, světlavou, Jenny nebo jak se jen jmenuje. Pěkně jsi ji zmákla.“

Zrudla jsem.

„No, to zrovna asi ne,“ řekla jsem.

David se usmál.

„Musím už jet,“ řekl. „Uvidíme se v pondělí ve škole.“

Naklonil se ke mně a objal mě. Teplo z jeho tváře se mi v rekordním čase rozšířilo po těle. Přitiskla jsem tvář k jeho. Byla jsem si jistá, že omdlím.

David mě objal!

Celou cestu domů jsem si na kole prozpěvovala. U nákupního střediska se po mně otočila jakási paní.

„Dobrý den!“ zavolala jsem a energicky zamávala.

Nikdy předtím jsem ji neviděla. Alespoň jsem si to nepamatovala.

Při každém sešlápnutí pedálů mi v hlavě prolétlo jeho jméno.

David.

David.

David.

Všiml si mě!

„Ahoj Amando,“ řekl táta, když jsem se vřítla do kuchyně.

Právě připravoval vegetariánský pokrm z mrkve, hub a brokolice. V pátek jsme vždycky měli vegetariánské jídlo. To byl tátův nápad, když se rozhodl žít zdravě. Maminka to nazvala krizí čtyřicátníků.

„Co se stalo? Vypadáš, jako bys viděla oživlého Michaela Jacksona,“ řekl táta.

„Udělala jsem nový rekord z centra k nám na kopec,“ odpověděla jsem udýchaně a usmála jsem se. „Máme vegetariánský jídlo? Hurá!“

Táta stál nad svými hrnci jako živoucí otazník. Zase jsem z kuchyně vyběhla a svižně brala schody do patra do svého pokoje.

Vrhla jsem se na postel a zavolala Jenny na mobil. Měla ho vypnutý. Možná už byla na letišti.

Po podlaze se přikradl Grăpus. Zvedla jsem ho ke stropu a chvíli jsem s ním tancovala. Divoce mňoukal.

„Co se to tam nahoře děje?“ volal táta zdola.

„Nic!“ zavolala jsem na něj. „Jen tancuju s Grăpusem!“

Teď se mi trochu zklidnil. V nitru mi však všechno vřelo. Neměla jsem *zájem*. Byla jsem zamilovaná! Do Davida. Nejpečnějšiho kluka ve škole.

Zkusila jsem Jenny znovu zavolat. Mobil měla stále ještě vypnutý. To tedy jistě sedí v letadle. Budu jí muset zavolat později večer.

Otevřela jsem milostný román a přečetla dalších několik stran. Pak jsem odemkla zásuvku psacího stolu a vyndala deník. Ze stránek na mě zazářila velká a malá srdce. Do největšího z nich jsem vepsala *David*.

Večer táta připravoval pizzu. Na pizze byly plátky salámu a šunky. Nejvíc jsem ale cítila chuť chilli. Táta má rád kořeněné pizzy.

„Jak se máš?“ zeptala se maminka, když jsme začali jíst. „Vypadáš tak šťastně. Stalo se něco?“

Zakroutila jsem hlavou, ale neubránila jsem se úsměvu. V televizi dávali zábavný program. Obvykle mi takové jen lezly na nervy. Teď jsem se ale smála skoro všemu.

„Kdybych nevěděl, jak se věci mají, řekl bych, že je zamilovaná,“ podotkl táta a pohladil mámu po zádech.

Zrudla jsem.

„Musím na záchod,“ řekla jsem a vyrazila ke koupelně.

Táta se zasmál.

„Tiše, Gunnare!“ slyšela jsem dveřmi koupelny.

„Promiň,“ řekl táta, když jsem se vrátila do obývacího pokoje. „Nechtěl jsem se posmívat.“

Napřáhl ruku.

„Mír?“

Musela jsem se smát. Táta vždycky přehání.

„Dobře,“ řekla jsem.

Podala jsem mu ruku a obzvláště silně stiskla.

„Možná bychom si místo zírání na televizi mohli zahrát Super Maria?“ navrhl a jeho pohled se stočil na mámu. „Nevadí, Grete?“

Táta má Nintendo skoro raději než já. A docela mu jde hledat schované zlatáky. Chce najít úplně všechny. To by se pak v posledním světě objevila skrytá figurka.

Maminka si v obývacího pokoje četla časopisy a my s tátou hráli Super Maria. Vydrželi jsme hrát skoro hodinu a půl. Táta byl v šoku, když zjistil, jak je pozdě. Chtěl si ještě vyjet na kole.

„Já s tebou dneska nepojedu,“ řekla jsem. „Musím zavolat Jenny.“

„Ty už jsi dnes svých *pět* udělala?“ zeptal se.

S tátou jsme měli tajnou dohodu. Když denně ujedou na kole aspoň pět kilometrů, dostanu k narozeninám nové kolo. Říkali jsme tomu pět denně. Maminka si myslela, že mluvíme o ovoci.

„Jasně,“ odpověděla jsem.

„Dobře,“ řekl táta.

Mrknul.

„Jíst dostatek ovoce je důležité.“

Ovoce bylo u táty dalším výrazem krize čtyřicátníka, minila maminka. Připadalo jí, že se z něj za poslední rok stal nový člověk.

Nejvytříbenější byla vlastně maminka. Aktivně se věnovala běhu na lyžích. Teď si ale táta vzal do hlavy, že po večeri pokaždé za-

jede na kole do sousedního městečka a zpátky. Často si taky chodíval zaběhat do lesa. Občas jsem šla s ním.

„Tvůj táta je časovaná bomba,“ řekla maminka nedávno.

A pak ho pleskla po zadku.

„Opatrně! Bomba může explodovat!“ křikl táta.

Vlastně byli oba pořádně dětinští.

„Jak že to bylo, když jste se s tátou seznámili?“ zeptala jsem se maminky, když si táta odešel zajezdit.

„Seznámili jsme se na studiích v Oslu,“ řekla maminka. „A pak se mu podařilo nalákat mě do tohohle malého, krásného městečka. A tady jsme si vyrobili malé, krásné děťátko.“

Usmála se a pocuchala mi vlasy. Odtáhla jsem se.

„No, mami!“ ohradila jsem se.

Bylo to tak trapné.

Konečně jsem se Jenny dovolala. Právě dorazili na místo, kde měli přenocovat.

Sotva jsem ji vnímala. Hořela jsem nedočkavostí, abych už jí všechno vypověděla.

„V knihovně jsem potkala Davida,“ vylétlo ze mě. „Objal mě!“

„Vážně?“ zeptala se Jenny.

Znělo to překvapeně.

„Nemyslím, že by objímal někoho jen tak na potkání. Aspoň ve škole jsem ho to dělat neviděla,“ řekla.

„Co když o mě má zájem! Co když to tak je!“ vyhrkla jsem.

Trochu jsem vypískla, jak to děláváme, když nás něco rozruší.

„To je úžasný,“ řekla Jenny. „Ale já už musím končit. Se strejdou a tetou budeme večerět. A pak už to bude celý víkend rachot. Popovídáme si v pondělí ve škole!“

Trochu mě to zklamalo. Cožpak nemá trochu víc času si popovídat? Zrovna když je to tak důležité!

„Dobře,“ řekla jsem. „Měj se v Oslu dobře!“

Druhý den jsem měla v hlavě zmatek. Nejráději bych Davida navštívila, ale sama jsem si netroufala. Místo toho jsem se vypravila na kole k jeho domu a doufala, že bude venku na zahradě. Kdyby vyšel ven, mohla bych říct, že jedu k Eli, která bydlela o několik domů dál.

Asi ale není doma.

Kousek od Elina domu jsem se otočila a jela zpátky. Při pouhém pohledu do okna, kde jsem se domnívala, že má David pokoj, mi nádherně zatrnulo v celém těle.

Když jsem přijela domů, maminka se usmála. Naštěstí neřekla nic o zamilovanosti nebo něčem podobném.

„Kde jsi byla?“ zeptala se.

„Jen jsem si byla zajezdit na kole,“ odpověděla jsem. „To je taková nuda, když Jenny není doma.“

Naštěstí jsem měla knihu, kterou jsem si půjčila v knihovně. David řekl, že se můžu těšit na její konec. A konec byl opravdu dobrý. Dívka a chlapec nakonec skončili spolu a poprvé se políbili.

Já jsem ještě žádného kluka nepolíbila. Zajímalo by mě, jaké to je. Jak to *chutná!*

Maminka přece líbá tátu. Jak chutná jejich polibek?

Otrásla jsem se.

Doufám, že ne po salámu a šunce.

Raději ostře. Jako chilli.

V pondělí mě při snídani bolel žaludek. Byla jsem tak nervózní. Jaké to bude znovu Davida vidět?

Zpod verandy jsem si přivedla kolo a vyšla na cestu, abych počkala na Jenny. Netrvalo dlouho a přijela.

„Jaká byla svatba?“ zeptala jsem se.

„Vlastně to byla nuda,“ odpověděla Jenny. „Nebyli tam žádní pěkní kluci. Ale stihli jsme trochu nakupovat na třídě Karla Johana.“

Zatímco jsme ujížděly na kole, pověděla jsem jí o všem, co se v pátek stalo. Že mě David objal. A řekl, že se můžu těšit na závěr milostného románu. A on sám že si půjčil knihu pro děti.

„Knihu pro děti?“ podivila se Jenny. „A to má být jako něco skvělýho?“

Zasmála se.

„Připadalo mi to celkem skvělý,“ řekla jsem. „A ani se za to nestyděl.“

„Jen aby nebyl takový to velevzorný nevinátko,“ řekla Jenny. „Který nikdy neudělá nic nepřístojného.“

Nepřipadalo mi, že by zrovna Jenny dělala něco nepřístojného. Možná to ale byl rys její povahy, o kterém jsem neměla ani ponětí.

V zimě se líbala s jedním z nejpěknějších kluků z devítky. Neměla jsem o tom ani tušení, dokud mi to o několik týdnů později neřekla.

„Byl to jen omyl,“ řekla tehdy Jenny.

Moc o tom mluvit nechtěla. S Anjou byly na nějakém večírku bez rodičů. Nemůžu si vzpomenout, že bych o takové party vůbec slyšela.

Davidu jsem viděla až o velké přestávce.

„Ahoj,“ pozdravil mě.

Pak znovu jako obvykle běžel na hřiště. Cítila jsem, jak mi srdce pod tričkem buší jako nějaké zvířátko. Připadala jsem si trochu hloupě. Sotva jsem ze sebe vypravila taky ahoj.

Dívala jsem se za tmavými vlnitými vlasy, které poletovaly dole na fotbalovém hřišti. Brzy jsem si uvědomila, jak je to beznadějně. S Davidem jsme se potkali v knihovně. Nic víc.

Něco tam ale bylo. Nebo ne? Proč řekl jenom *ahoj*?

„Kluci toho moc nenamluví,“ prohlásila Jenny.

Říkala to její sestra. Je jí devatenáct a má zkušenosti.

„Musíš ho požádat, aby ti s něčím pomohl. Všichni kluci strašně rádi něco zařizují.“

„To pak ale pozná, že jsem do něj zamilovaná!“ namítl jsem.

„No a?“ řekla Jenny.

„To se ale prozradím,“ řekla jsem.

„O to taky jde,“ prohlásila Jenny. „Aby se do tebe zamiloval, musí chápat, že ty jsi zamilovaná do něj!“

Nevěděla jsem, o jakou pomoc Davida požádat. O další velké přestávce jsem se ho ale zeptala, jestli nemá chuť zahrát si vybíjenou.

„Myslíš tu hru, co hrajeme v tělocvičně?“ zeptal se David.

„No,“ odpověděla jsem.

Upadla jsem trochu do rozpaků. David to nazval hrou. Člověk si hraje v nejnižších třídách.

„Bude hrát hodně lidí?“ zeptal se David.

„Každopádně Eli, Jenny a Julie,“ vymýšlela jsem si. „A určitě Trond a Tor Ivar. Jistě se přidají i další, až začneme.“

A bylo to tak. Když hrál i David, přišla spousta holek. A když přišly holky, další kluci chtěli hrát taky.

„Kapitánkou našeho týmu bude Amanda,“ navrhla Jenny.

„Já jsem pro,“ řekl Tor Ivar.

Byl v našem týnu nejlepší na házení. Ale ani já jsem nebyla špatná. Každopádně jsem byla lepší než ostatní holky. Jenny, Eli i Julie házely jen spodem a nedaly do toho sílu.

„Prima,“ řekla jsem.

Běžela jsem na druhou stranu hřiště. Nebylo to skutečné hřiště, jen pole namalované bílou barvou na asfaltu. To nám ale stačilo.

„Tak začneme!“ zavolal David a vyhodil míč vysoko do vzduchu.

Byl zvolen kapitánem druhého družstva. Velmi rychle se mu povedlo zasáhnout Tora Ivara míčem do zad. Teď to pro nás bude těžké. Eli a Julie taky hned vypadly ze hry.

„Přihraj! Sem s míčem!“ volala jsem.

„Dej míč Toru Ivarovi!“ volala Jenny. „Lepší, když on někoho trefí a bude se moct vrátit do hry!“

V tu chvíli dostala i Jenny zásah. Teď jsme měli na hřišti už jen Tronda a Ole-Pettera.

Trond taky házel dobře a povedlo se mu zasáhnout dva kluky z druhého týmu, měl ale smůlu a uklouzl. Pak už to šlo ráz na ráz. Tor Ivar trefil míčem Siri do zadku a byl zase ve hře. Sestřelil i dva další, než sám dostal zásah do zad. Další trefa se podařila Davidovi.

Nakonec vypadl i Ole-Petter. Bylo vlastně neuvěřitelné, že vydržel tak dlouho.

„Amando! Musíš do hry!“ volal David.

Přeběhla jsem na naši stranu hřiště. Byla jsem kapitánka. To znamenalo, že mám tři životy.

Otázkou bylo, jestli to stačí. Druhý tým měl na hřišti zpátky jen Jonnyho a Cecilií, ale za naší polovinou stála celá horda dychtivých kanonýrů a jen čekali, kdy mě dostanou. Můžu to vůbec přežít?

Od jednoho z kluků na zadní čáře kolem mě prosvištěl míč. Uskočila jsem. Netrefil. Další tvrdá střela. Ucukla jsem. Opět minul.

„Výborně, Amando!“ volala Jenny. „Nemůžeš míč chytit? Hod' ho sem!“

Cecilia na druhé straně po mně hodila dost slabou ránu a mně se podařilo ji chytit. Než jsem si stačila pomyslet, že bych měla míč hodit spoluhráčům, mrštila jsem jím do šije Jonnymu.

„Zásah!“ zavolala jsem a znovu sebrala míč.

Namířila jsem na Cecilií. Vypískla, když ji balon zasáhl do paže a pak padl na asfalt. Byla ze hry.

David vyběhl na hřiště a zeširoka se rozkročil a mírně předklonil.

„Teď je to na nás,“ řekl a uculil se.

Tor Ivar získal míč. Hodil mi ho zpátky. Vypálila jsem na Davida. Míč ho trefil do stehna.

„Zásah!“ zavolala jsem.

„Uf!“ řekl David. „Tak tohle byl tvůj poslední!“

Tor Ivar se pokusil zasáhnout Davida z naší zadní čáry, ale úder nebyl dostatečně tvrdý. David balon chytil a pevně ho sevřel. Bleskurychle se otočil a mrštil jím po mně. Pokusila jsem se uhnout, ale už bylo pozdě. Trefil mě do ramene.

„První!“ zavolal David. „Už jen dva životy!“

„Jsme teda vyrovnání!“ zavolala jsem na něj.

Rozběhla jsem se pro míč, ale nestihla jsem to. Odkutálel se na Davidovu stranu. Rychle jsem se otočila a běžela zpátky. Míč mě zasáhl do zad takovou silou, až to zabořilo.

„Druhý!“ zavolal David.

„Au! Neházej tak tvrdě!“ postěžovala jsem si.

„Promiň,“ řekl David. „Tady je to ale otázka života a smrti!“

Sebrala jsem míč ležící na naší polovině hřiště. Přistoupila jsem ke střední čáře.

„Tore Ivare!“ zavolala jsem a naznačila hod přes hřiště.

David se nechal nachytat a otočil se. Hodila jsem, jak nejprudčeji jsem byla schopna. Míč ho trefil do zad.

„Dík za minule!“ ušklíbla jsem se.

David se rychle otočil a popadl balon. Napráhl skoro jako házenkář. Viděla jsem, jak na mě míč letí, ale nestihla jsem zareagovat. Praštil mě do hrudi.

„Au!“ zalapala jsem po dechu.

Najednou jsem se nemohla nadechnout. Předklonila jsem se a chytla se za břicho.

„Vyhráli jsme!“ volal někdo z druhého družstva.

David ke mně přišel a sehnul se nade mnou.

„Amando, jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Já...“, lapala jsem po dechu. „Jen... mám... vyra... žený...dech.“

A pak se mi plíce zase naplnily vzduchem. Zůstala jsem sedět a chvíli se pomalu nadechovala a vydechovala.

„Ještě jsem neviděl holku, která by byla tak dobrá ve vybíjení,“ řekl uznale David. „Porazil jsem tě jen tak tak!“

—

Byly velikonoční prázdniny. Pozdní Velikonoce bez sněhu. Sjezdovky na horách zůstaly zavřené.

„A máme tu Květnou neděli,“ řekl táta. „Nechceš se mnou vyrazit rybařit na fjord?“

Táta nejraději chytá do sítí. Celou zimu byl s naší malou veslicí na moři. Obzvláště měl radost, když vytáhl tresky. K nedělnímu obědu jsme mívali často tresku obecnou. Ale občas také tresku tmavou a tresku polak.

„Tak jen malou vyjíždku,“ souhlasila jsem. „Mohli bychom chytat na prut.“

Jenny byla s rodinou na chatě. Zeptala se mě, jestli nechci jet s nimi, ale v posledních dnech jsem se necítila dobře a zůstala jsem doma. Měla jsem toho hodně na přemýšlení.

Jak bych mohla Davida přimět, aby se o mě začal zajímat? To bylo ze všeho nejdůležitější. Připadala by mu zajímavá holka, která je dobrá ve vybíjení?

Ale i jiná věc mi dělala starosti. Tentokrát si budu muset promluvit nejdřív s maminkou. Nepomůže, že jsme s Jenny pokrevní sestry.

Přestala jsem menstruovat.

Alespoň jsem to poslední měsíc nedostala.

S maminkou jsme seděly na pohovce v obýváku a pily čaj. A tehdy jsem jí to řekla.

„Neměli jste toho poslední dobou moc ve škole?“ zeptala se maminka. „Možná jsi trochu pod tlakem?“

Dozvěděla jsem se, že stres může menstruaci ovlivnit. Maminka to sama zažila, když studovala. V stresových obdobích se menstruace nedostavovala tak pravidelně, jak měla.

„Každopádně ale nejsem těhotná,“ prohlásila jsem zpola z legrace.

Maminka sebou trhla tak, až si vylila trochu čaje na kalhoty.

„Ne, samozřejmě že ne,“ řekla rozpačitě.

Zjevně ji něco takového ani nenapadlo. To mě až trochu podráždilo. Bylo by tak nemyslitelné, aby se nějaký kluk chtěl se mnou vyspat? Věděla jsem nejméně o dvou holkách v devítce, které už měly sex. Jedné z nich ještě nebylo ani patnáct.

„Doufám, že to ještě bude dlouho trvat, než otěhotníš, Amanda,“ řekla maminka.

Nalila mi ještě trochu čaje. Bylo hezké a zároveň trochu divné takhle si s maminkou povídat.

„Jestli během několika týdnů menstruaci nedostaneš, zajedeme k lékaři na vyšetření. Ale nemusíš se bát. Takhle zpočátku to může být trochu nepravidelné.“

Pak už jsme o tom nemluvily. Neměla jsem sílu připadat si ještě víc nenormální, než už jsem se cítila. Neměla jsem prsa a teď jsem ještě navíc přestala menstruuovat. Kdyby to tak David věděl! Chtěla jsem mluvit o něčem obyčejném.

„Viděla jsi teď někdy Grápuse?“ zeptala jsem se. „Posledně měl na jedné pacce ránu.“

Maminka dopila poslední hlt čaje.

„Tři dny nebyl doma,“ řekla. „Myslím, že ho budeme muset vzít ke zvěrolékaři a nechat ho vykastrovat. Jinak by byl čím dál divočejší.“

Chudák Grápus. Jako kotě byl tak hodný. Zato teď, před nějakým týdnem dokonce poškrábal Jenny.

Táta taky souhlasil, že Grápuse budeme muset nechat vykastrovat. Veslovali jsme několik stovek metrů od břehu. Teď sedíme v lodi a připravujeme pruty.

„Včera jsem mluvil se zvěrolékařem,“ řekl táta. „Stačí jen k němu s Grápusem zajít a on to zařídí.“

Při pomyslení na operaci mě rozbolelo břicho. Musí být strašlivé přijít o varlata. Skutečně doufám, že Grápuse uspí.

Nahodila jsem. Místo, odkud věž kostela ukazuje přímo na Jestřábí hřbet, je na rybaření to nejlepší. Alespoň to táta vždycky tvrdil.

Nejdřív se nic nedělo. Navinula jsem a znovu nahodila.

„Zabrala!“ zvolala jsem.

Prut se chvěl a ohýbal k vodní hladině. Na háčku musela uvíznout pěkně velká potvora. Začala jsem se bát, abych prut nepustila do moře.

„Zvládneš to?“ zeptal se táta.

Odložil vlastní prut.

„Myslím, že jo,“ odpověděla jsem.

Opatrně jsem navíjela. Zanedlouho jsem pod hladinou zahlédla třpytit se cosi velkého a lesklého.

„Vypadá to, žeš dostala velkou tresku,“ řekl táta a usmál se.

Vzal si rybářský hák. Nestávalo se často, že bychom pro něj měli využití.

„Už jen kousek,“ řekl.

Najednou sebou treska prudce šklubla. Prut se opět narovnal.

„Ale ne!“ vykřikla jsem. „Je pryč!“

Navinula jsem. Treska se z háčku v poslední vteřině vymanila.

„To nevádí,“ řekl táta.

„Už jsem ji ale skoro měla,“ bědovala jsem.

Ještě chvíli jsme rybařili. Táta vytáhl malou tresku tmavou. Ta ale asi ostatní ryby před mou návnadou varovala. Už žádná nezabrala.

O kus dál klouzala po hladině další veslice. Táta zvedl ruku na pozdrav.

„Berou?“ zeptal se muž v druhé lodi.

Poznávala jsem ho. Byl to Lia-Lars, dědeček Gekkiho z devítky. Gekkiho jsem nijak zvlášť ráda neměla. Vždycky se kolem něj něco strhlo.

„Dneska je to s rybama špatný,“ řekl táta.

„Ale každopádně je příjemný být na moři,“ řekl Lia-Lars.

Odvrátila jsem se. Typické řeči starců. Navinula jsem a znovu nahodila.

„Ta má ale talent!“ zvolal Lia-Lars. „To je tvoje dcera?“

„Ano, je,“ zavolal na něj táta.

Na hlase mu bylo znát, jak je pyšný.

„Tak veselý Velikonoce!“

Lia-Lars vesloval dál ke břehu. Jistě mířil ke své lodní garáži na pobřeží Prestefjora. Všechny ostatní dřevěné lodní garáže tam byly červené nebo modré. Jeho fialová se mezi nimi vyjímalá jako pohádkový zámek.

Začala mi být zima.

„Tati, nemohli bychom se už vrátit?“ zaprosila jsem.

„Jistě,“ odpověděl táta. „Dnes už, jak je vidno, stejně nic nechytíme.“

Nasadil vesla a začal veslovat ke břehu. Několik stovek metrů nás nesl proud. Uvnitř zálivu jsem už zahlédla přístav malých lodí. A ve svazích nad ním stály hustě vysázené domky.

Zůstala jsem sedět a dívala se vzhůru na osadu. Někde tam nahoře bydlel David s maminkou. Jejich dům odsud nebyl vidět. Ale pama- tovala jsem si přesně, jak vypadal.

„Mohla bys přejít na příď, a až dojedeme do přístaviště, loď uvá- zat?“ požádal mě táta a sklonil vesla, abych mohla kolem projít.

Posadila jsem se až vpředu na přídi. Náš dům se blížil a blížil, velký a bílý s červenými okenicemi. Postavil ho dědeček před více než čty- řiceti lety. Dědeček, kterého jsem nikdy nepoznala.

„Jak, tati, dědeček dokázal postavit tak velký dům?“

Táta zvedl vesla a otočil se ke mně. Usmál se. Už dávno jsme o dě- dečkovi nemluvili.

„Měl pomocníky,“ odpověděl táta.

Loď klouzala po vodě.

„A byl přece truhlář. Věděl, jak postavit pořádný dům.“

Táta znovu několikrát zabral vesly. Připravila jsem se, že skočím s lanem na břeh. Byli jsme už jen pár metrů od mola, na úrovni dřev- ěné lodní garáže.

Naše lodní garáž byla trojbarevná. Táta ji postavil poté, co nám orkán zpustošil tu původní. Byl skoro stejně zručný truhlář jako kdysi dědeček. Ačkoliv jako truhlář pracoval jen tři roky, a pak se vydal do Osla na studia.

Postavím já něco, až budu velká? Táta má přece jen mě.

Skočila jsem na břeh a uvázala loď u našeho malého plovoucího mola. Táta mi podal žlutý kbelík, ve kterém jsme mívali ryby, a přes zábradlí vylezl na molo.

„To byla pěkná vyjíždka,“ řekl a usmál se. „Je tak prima, když máš chuť si se mnou vyjet zarybařit.“

Svlékli jsme si oranžové záchranné vesty a sešli dolů na kameny, abychom ryby očistili. Kus nad námi už začali kroužit rackové.

„Mohla bys je vykuchat?“ požádal mě táta.

Vzala jsem nůž do jedné ruky a rybu do druhé. Bylo to trochu odpudivé. Ale už jsem ryby čistila dřív.

Ve chvíli, kdy jsem zabodla nůž rybě do břicha, objevilo se jakési šedivé stvoření a rozběhlo se ke mně.

„Grâpusi!“ zavolala jsem. „Kdepak jsi byl?“

Grâpus zamňoukal. Kroužil tátovi kolem nohou a pak se přikradl ke mně a třel se mi o nohy.

„Cítí ryby,“ smál se táta.

Vrátila jsem se ke kuchání, vyvrhla vnitřnosti, střeva i vše ostatní a malé rybí srdce jsem hodila daleko na moře. Jeden racek se vrhl střemhlav dolů a naráz ho zhltl.

Pak jsme si ugrilovali dva malé filety a zbytek dali Grâpusovi jako nedělní oběd.

—

Jaro je na cestě. Brzy již pokvetou jabloně a v zahradě se na keřích rybízu objevily pupeny.

Menstruace se ale nevrátila.

„Nezajdeme k lékaři?“ zeptala se maminka. „Jen tak pro jistotu?“

Zajeli jsme na polikliniku. Ordinace byla v přízemí. Byla tam nová lékařka, mladá a velmi krásná.

„Hm, hm,“ řekla a poslechla si mě.

Bylo to skoro jako ve filmu.

„Je něco v nepořádku?“ zeptala jsem se.

„Máš trochu zrychlený tep,“ odpověděla lékařka. „Dělala jsi v poslední době něco neobvyklého?“

„Jezdím na kole,“ odpověděla jsem.

Zvlášť ty poslední dny bylo čím dál těžší na mém starém kole jezdit. Bylo to divné. Jako by mě každá jízda víc a víc unavovala, místo aby mě posilovala.

„Amanda byla poslední dobou velmi aktivní,“ řekla maminka. „Občas je trochu přetažená.“

Cosí lékařce pošeptala. Stejně jsem slyšela, co řekla.

„Je zamilovaná.“

Lékařka mi na horní část paže nasadila polštářek na měření tlaku. Když do něj napumpovala vzduch, stiskl mi ji skoro jako obinadlo. Přišla zdravotní sestra a odebrala mi krev. Když mi vpíchl jahlu do ruky, zabořilo to. Vzpomněla jsem si na Jenny, která jednou ve škole při očkování omdlela. A Eli nesnesla pohled na krev. Zajímalo by mě, jak to dělá, když má menstruaci.

„Nic neobvyklého jsem neshledala,“ řekla paní doktorka mamince. „A u mladých dívek je nepravidelná menstruace docela běžná. Pravděpodobně se opět sama dostaví.“

Maminka se tím nechala uklidnit. A i mně se trochu ulevilo. Tak se mnou nakonec není nic tak strašného?

Horší to bylo s Davidem. Zdálo se, že nemá zájem. Zdravil a usmíval se, ale nic víc. Co jsem si to jen namlouvala?

„Kluci jsou pomalí,“ prohlásila Jenny. „Není jistý, že ví, co chce.“

Seděly jsme na zídce a sledovaly, jak David hraje fotbal. Proč je tak těžké se s ním blíž poznat?

„Kdybych se tak odvážila na něco ho pozvat,“ řekla jsem. „Na kolo nebo tak. Ale tak strašně se bojím, že by odmítl.“

„Pojede na kánoi od klubu mládeže,“ řekla Jenny. „Slyšela jsem to od Tora Ivara.“

„Opravdu?“

Nevěděla jsem, že David chodí do klubu mládeže. Já ani Jenny jsme tam nikdy nebyly.

„Chtěla by ses přihlásit?“ zeptala se Jenny.

„Ty tam budeš?“ zeptala jsem se.

„To bych nakonec mohla,“ odpověděla Jenny. „I když nevím, jestli jsem zrovna dobrá v pádlování.“

Ani já jsem nevěděla, jestli jsem v pádlování dobrá, ještě jsem to nikdy nezkusila. Ale David na té výpravě bude. A to bylo nejdůležitější.

—

Klub mládeže vlastnil sedm kánoí. Byly zelené a měly jména jako Okurka, Stopař a Princ. Všichni jsme se vešli na vůz, který vedoucí Kjell zavěsil za svého starého saaba. I ten byl zelený.

Stáli jsme před budovou klubu a čekali, až Kjell bude připravený vyrazit. Zařizoval něco v suterénu.

„Už by mohl přijít,“ řekla Anja. „Co to tam vlastně dělá?“

Byla jednou z nejhezčích dívek v devítce. Když promluvila, všichni poslouchali.

„Skočím se dolů podívat,“ nabídl se David.

Zmizel ve dveřích.

„Kjellovo auto vypadá jako žába,“ řekl Anders z desítky.

Anders byl tlustý a měl tvář plnou pupínků, ale nezdálo se, že by tím nějak trpěl.

„Tak teda *tuhle* žábu rozhodně líbat nebudu,“ prohlásila Anja.

„Ne, ty chceš přece líbat Davida!“ škádlil ji Anders.

Ostatní se smáli.

Kjell konečně vyšel ze suterénu. S Davidem nesli mezi sebou tašku, kterou postavili do kufru saaba.

„Buřty a limonády pro všechny,“ usmál se Kjell. „Teď můžeme vyrazit.“

Kjell se dohodl s několika rodiči, kteří nás dovezli k jezeru Akslevollsvatnet. Dohromady mělo pádlovat dvacet osob, tak Kjell řekl, že se v lodích musíme prostřídat.

Hned jak jsme dojeli k vodě, začal organizovat. Tihle budou pádlovat spolu a tenhle může pádlovat s tím. Anja se postavila poblíž Davida. Pokusila jsem se také dostat k němu co nejbliž, ale zase ne tak, aby to vypadalo nápadně.

„A vy dva si můžete vzít Okurku,“ rozhodl Kjell a ukázal na mě a Davida.

Vítězoslavně jsem na Anju pohlédla. Tvářila se otráveně. Zato já budu mít Davida jen sama pro sebe!

Kjell nás energicky odmávl do kánoe. Ani jsme si nestačili nic říct a už nás odstrčil na vodu.

„A až se vrátíte, bylo by fajn, kdybyste připravili oheň,“ řekl Kjell Davidovi, „abychom pak mohli opékat buřty, až všichni budou na břehu.“

Pomalu jsme klouzali po vodě. Seděli jsme v Okurce, každý s jedním pádlem v rukou. Já a David. Jedno stehno se mi lehce chvělo. Doufala jsem, že si toho David nevšimne. Ohlédla jsem se a viděla, že sedí na nejzazší sedačce. Usmál se.

„Nejdůležitější je rovnováha,“ řekl. „Jen klid, tak snadno se nepřevrhne. Je ale těžký uvolnit záda.“

„Už jsi někdy pádloval?“ zeptala jsem se.

„Ano, párkrát, na moři. To byly i vlny,“ dodal.

Několikrát jsme pádly zabrali a kánoe vystřelila po klidné vodě. Chvíli jsme pádlovali mlčky. Snažila jsem se přizpůsobit Davidovu rytmu, ale nebylo to tak snadné, protože jsem seděla vpředu a neviděla jsem ho. Kánoe se po vodě pohybovala trochu trhavě.

„Můžeš udávat rychlost. Já se přizpůsobím,“ navrhl David.

Teď to šlo mnohem lépe. Zanořovali jsme pádla do vody současně, aniž jsme se navzájem brzdili.

Letěli jsme přes Akslevollsvattnet téměř až na druhou stranu.

„Jde ti to,“ řekl uznale David.

„Ty taky nejsi nejhorsí,“ odpovíděla jsem.

Pádlovali jsme ještě kousek, ale pak jsme si vzpomněli, že musíme kánoi předat Jenny a Andersovi, kteří stáli na břehu a čekali. Začali jsme pádlovat zpátky.

„Už jsi byl mimochodem v tý Panamě?“ zeptala jsem se.

Vzpomněla jsem si na knihu, kterou si vypůjčil.

David se zasmál.

„Jasně! Už několikrát! Ale ten tygřík a medvídek se do Panamy plavili na voru a ne na kánoi.“

Dojeli jsme ke břehu. Jenny stála v rákosí a zachytila příď.

„Bylo to fajn?“ zeptala se, zatímco jsme si v lodi vyměnily místo.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.